YANIYA MIKHALINA & JOEN VEDEL

BEFORE WE REMEMBER

11 October – 1 November 2026

Part of *Lessons in Love*

UNGE KUNSTNERES SAMFUND
YOUNG ARTISTS' SOCIETY

Keysers gate 1, 0165 Oslo

EN

YANIYA MIKHALINA is a Volga Tatar artist, researcher and knowledge keeper based in Oslo. Her work engages with cross-colonial realities and the psychic and institutional conditions they produce, tracing how imperial structures settle into voice, memory and the capacity to imagine feminist and post-imperial futures. Working across image-making, listening, languaging, editing and archiving, she explores political-spiritual forms of artistic practices.

JOEN VEDEL is an artist, organiser and filmmaker based between Oslo and Copenhagen. Vedel's work encompasses critical media archives, film, installation, text, performance, curation, facilitation and various open-ended forms of collaboration. Attentive to the relation between content, context and form, he often works in the liminal spaces between the personal and the political, between the event and its aftermath.

MIKHALINA and VEDEL have begun working together to reflect on questions related to parenthood and social reproduction; the idea and ideologies of childhood; the passing on and the leaving behind; and to grief, loss and the collective responsibility of giving life. *Before We Remember* is their first large-scale collaboration.

SIGNE HOLM is an author and artist. Her work includes the novel *Godset* (Forlaget Oktober, 2023) and multiple film projects in collaboration with artists Kjetil Berge and Jason Havneraas. She has exhibited, performed and published texts at a range of institutions and magazines, and is co-founder of the micro-publisher FIND FORLAG.

Thank you Mariusz Maślanka, Per Guttormsgaard, Lukas Moland, Kasper Nihlmark, Henriette Elvheim, Moa Hjärtström, Olivia Kuløy and Maria Stephansen for production assistance; Bryn Skole, Økern Skole and Krakabøla lekeplass for materials; The Justice Museum, Trondheim for loaning the toy gun; PIGS Trykkeri for print; Roni Skredderi for tailoring; Freya Valadan, Mikael Skjæraasen Khan, Tuva Langfeldt, Miriam Wistreich, Thora Dolven Balke and Felipe R. Pena for looking after our son while we make art.

PROGRAMME

24 October 2026, 2 PM
ARTIST TALK
YANIYA MIKHALINA & JOEN VEDEL

29 October 2026, 4:30 PM
DINNER
BE MY GUEST: PARENTS & KIDS

Find more info about the events and book your dinner ticket on www.uks.no.

LOST CHILDREN, STILL by Signe Holm

a A labyrinth has an entrance and an exit. Between these two points, there are no dead ends or wrong choices, unlike in a maze. Simply a path forwards and backwards, with the potential for unexpected encounters and connections depending on the one finding their way, not an authority.

ə The walls of the labyrinth are not essential. Their function is to outline a choreographed movement, but they also serve as temporary or artificial barriers, not unlike language. Philosopher Walter Benjamin uses the labyrinth as a metaphor for history, one that proposes 'a tracing of possible routes' through the past, creating meetings between otherwise separate instances. Here the past resonates, (re)appears, and undergoes constant evolution. A temporal collision takes place in a spatial structure, full of juxtapositions and multiplicities.

æ According to some, the invention of 'childhood' was grounded in written language. With the development of book printing in medieval times, access to language and stories increasingly became tied to the ability to read. Childhood, in this sense, was a level of ability and knowledge, encouraging the teaching and shaping of children, training them for adulthood, 'civilising' them. This Western conceptualisation frames the child as (another) other. The ones still not part of us, the *we*.

b The figure of the child has been that of the innocent and pure, holding the potential to become anything. Tied to capitalism, this social construction means children risk being seen as a commodity or as possessions of parents and the state, rather than as autonomous human beings.

ɓ The labyrinth, in many ancient myths, rituals and rites of passage, is a liminal space, often involving a symbolic death or rebirth at its centre, followed by a spiritual or existential emergence: the entering of another state. Puberty, for instance. This transition from child to adult – where does it end? What happens to the child when they stop being a child?

ʙ Childhood is arguably the most protected and governed period in an individualist society. Institutions, public systems and families form infrastructures of care and control. The formative role of these institutions and the models of behaviour we learn within them continue to appear in the materials, objects and spaces around us. A single image or memory becomes evocative, often somewhere between perception and reality. Perhaps even a childish feeling of being lonely, misunderstood, having no say in the matters of adults, of society, of frameworks.

ғ Without a stable system of references, a constellation of fragments opposes any sense of clarity, of full overview, of progress. In this exhibition, materials take on the double history of their place of origin – demolished schools and construction sites – and their new labyrinthine form. Within the topography of disorientation that categorises memory, or a labyrinth, you are left to navigate by straying, gaining access to different times and perspectives through continuous movement and interruption. People are full of space. A space, however empty, is dense with people.

h Our experiences of growing up differ vastly, even within the childhood of one human. For some, childhood is parentless; for others, the child itself is missing. We can grow up and into expectations; we can defy them. Any child is left at the mercy of its surroundings, its vulnerability painfully visible. A quote by Danish author Tove Ditlevsen, found in the exhibition: 'Barndommen er lang og smal som en kiste, og man kan ikke slippe ud af den ved egen hjælp.'

ғ Find your way to getting lost. Return to the beginning.

Navigating life in time and space is difficult. What should one do, if not create plans, maps and linear narratives? Where else should one place childhood, that whole span of time, if not in the past? How does one deal with the very concept of the past when it seems to follow and haunt us into adulthood, sometimes in ways we do not even recognise? Children are placed at the centre of many of our current political struggles and agendas. Genocides such as those in Gaza and Congo make it brutally visible that the right to be a child is also the right to be recognised as human. What do *childhood* and *care* mean now?

Some people are not allowed to be children. Some choose not to become parents or are denied the possibility. I have a child aged three. I had to promise myself to stop writing about her, at least to not include her in every single text I produced. Surely, I cannot apply this relationship to basically *everything*, right?

Yaniya Mikhalina and Joen Vedel share a son as well as their practice. This first collaborative installation has demanded more negotiation than raising their son together, making friction part of the work itself. Respectively Volga Tatar and Danish artists, with very different approaches, and cultural and educational backgrounds, they have found aligned elements between their individual childhoods and the parenthood they now share. Their son is included in every part of their life, and his collection of sticks forms its own alphabet in this space too. But this exhibition is not about him. Nor is it for him. This is not an exhibition for children or parents, but for those who were once children.

All parents pass experiences and expressions on to their children. Some of these can never be fully accessed, especially when one is an immigrant and the sole carrier of those expressions, or of a language. Multilingualism can itself be a product of colonialism: of being forced to speak a language or use an alphabet other than one's 'own', as is the case with Tatar and Russian. Mikhalina is now trying to pass on what it means to be a colonial subject in one place while being shaped by several other contexts, some of which no longer exist.

Bodies echo within each other – so complicated, complicit, intertwined and entangled. Our history and personal narratives matter when relationships become harder, when at times we lose our sense of who we are, who we were, whether we are extensions of one another or stand in opposition. The path can matter when we need to, well, find our way. A story can matter, too, but it can never include all other stories.

To me, as an adult and a writer, a child represents the open and free, the joyous and, with its capability of reinterpreting, a subversive potential. As a mother, this representation is ambiguous or, rather, it's real and relentless. My child is completely dependent on me. But I am dependent, too, in spite of my attempts to convince myself of my freedom. As if the child deprived me of it. It is a strange position, having a child after having once been a child, while hopefully continuing to grow.

Recently my daughter said unprompted: 'You can decide over me, because you take care of me. But I decide a bit. I decide over my body and you decide over yours, just as we decide over the flowers, but the flowers decide a bit. Right?'

Right. Now I remember.

EXHIBITION SPACE 11 OCTOBER – 1 NOVEMBER 2026

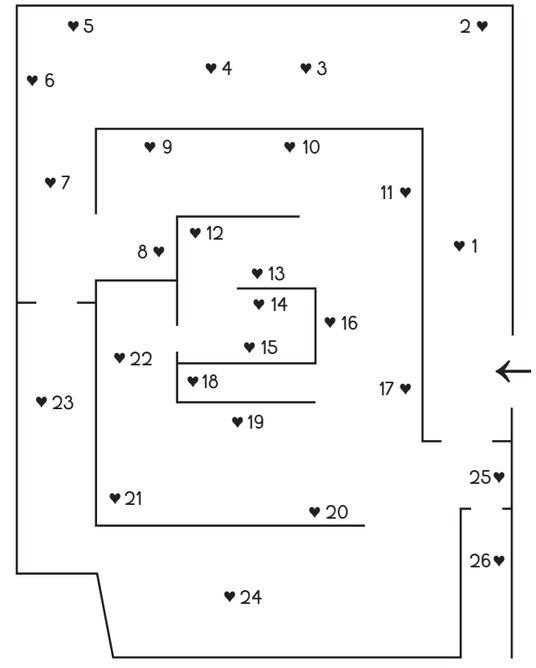

♥ 1 *Before We Remember*, second-hand night lights, hand mirrors

♥ 2 *Skriver Soldater Digte?*, LED panel

♥ 3 *All Adults Are Paper Tigers*, materials from the demolished Bryn School

♥ 4 *A Social Construction*, found wooden sticks

♥ 5 *Archangel HIV* (2017), poem

♥ 6 *Centre for Family-Based Care No. 3: Sasha*, video, 2017–2026

♥ 7 *Centre for Family-Based Care No. 3*, 7 medium format prints on paper, second-hand lamps, 2017–2026

♥ 8 *What is the Barest Minimum I Need?*, video

♥ 9 *History of Childhood*, decoupage on construction fence net

♥ 10 *The Principle of Hope*, print on construction fence net

♥ 11 *How the Past Refuses to Stay Past*, furniture from the demolished Bryn School, plexiglass, objects

♥ 12 *Children of the Empire*, collage

♥ 13 *La Poupée-Fleur (After Françoise Dolto)*, therapeutic textile sculpture

♥ 14 *Le Cendrier Cendrillon*, 8 glass shoes with cigarette butts

♥ 15 Toy gun on loan from the Justice Museum, Trondheim

♥ 16 *Since I'm always occupied, I really have no time for crying, only laughter! Work laughs. Hands laugh. Come heart, laugh my troubles away (After Robert Walser)*, metal fence with pacifiers

♥ 17 *A child's first experience of the world is not his realisation that 'adults are stronger', but rather that he cannot make magic*, wallpaper photograph

♥ 18 *Bring the Revolution Home. Kill Your Parents*, video

♥ 19 *Gifts From My Father*, stones from the artist's collection

♥ 20 *The Principle of Hope (reversed)*, print on construction fence net

♥ 21 *Saddam in Qazan*, 2025, video

♥ 22 *In the end, as we get older, we kill everyone who loves us through the worries we give them, through the troubled tenderness we inspire in them, and the fears we ceaselessly cause*, upscaled scans from cigarette packs

♥ 23 *The oppression of children is the wheel that keeps all other oppressions turning*, papier-mâché lamp with a motor

♥ 24 *Family Architecture*, painted LECA stones (lightweight expanded clay aggregate)

♥ 25 *We learned that children were suffocating to death under piles of rubble in Gaza*, found image

♥ 26 *Private Property (Oslo October 2026)*, real-estate advertisement

YANIYA MIKHALINA & JOEN VEDEL

FØR VI HUSKER

11. oktober – 1. november 2026

En del av *Lessons in Love*

UNGE KUNSTNERES SAMFUND
YOUNG ARTISTS' SOCIETY

Keysers gate 1, 0165 Oslo

NO

YANIYA MIKHALINA er en volga-tatarisk kunstner, forsker og kunnskapsbærer bosatt i Oslo. Arbeidet hennes tar for seg kryss-koloniale virkeligheter og de psykiske og institusjonelle forholdene de skaper, og sporer hvordan imperialistiske strukturer legger seg i uttrykkelsen, hukommelsen og evnen til å forestille seg feministiske og post-imperialistiske fremtider. På tvers av bildeskaping, lytting, språkliggjøring, redigering og arkivering utforsker hun politisk-åndelige former for kunstnerisk praksis.

JOEN VEDEL er kunstner, organisator og filmskaper bosatt mellom Oslo og København. Vedels arbeid består av kritiske mediearkiver, film, installasjon, tekst, performance, kuratering, tilrettelegging og ulike åpne former for samarbeid. Med fokus på forholdet mellom innhold, kontekst og form arbeider han ofte i de liminale rommene mellom det personlige og det politiske, mellom hendelsen og etterspillet.

MIKHALINA og VEDEL har sammen begynt å reflektere videre på spørsmål knyttet til foreldreskap og sosial reproduksjon, ideen om og ideologiene rundt barndom, det som gis videre og det som etterlates, samt sorg, tap og det kollektive ansvaret for å gi liv. *Før vi husker* er deres første store samarbeid.

SIGNE HOLM er forfatter og kunstner. Hun har blant annet skrevet romanen *Godset* (Forlaget Oktober, 2023) og laget flere filmprosjekter sammen med kunstnerne Kjetil Berge og Jason Havneraas. Hun har stilt ut, fremført performancer og publisert tekster ved en rekke institusjoner og i flere tidsskrifter. Hun er også medstifter av mikroforlaget FIND FORLAG.

Takk til Mariusz Maslanka, Per Guttormsgaard, Lukas Moland, Kasper Nihlmark, Henriette Elvheim, Moa Hjärtström, Olivia Kuløy og Maria Stephansen for produksjonsassistanse; Bryn skole, Økern skole og Krakabøla lekeplass for materialer; Justismuseet i Trondheim for utlån av lekepistolen; PIGS Digitaltrykk; Roni Skredderi; Freya Valadan, Mikael Skjæraasen Khan, Tuva Langfeldt, Miriam Wistreich, Thora Dolven Balke og Felipe R. Pena for at de passer på sønnen vår mens vi lager kunst.

PROGRAM

24. oktober 2026, 14:00
KUNSTNERSAMTALE
YANIYA MIKHALINA & JOEN VEDEL

29. oktober 2026, 16:30
MIDDAG
VÆR VÅR GJEST: FORELDRE OG BARN

Finn mer informasjon og reserver plass til middagen på www.uks.no

FORVILLEDE BARN, FORTSATT av Signe Holm

a En labyrint har en inngang og en utgang. Mellom disse to punktene finnes det ingen blindveier eller feil valg. Det finnes kun en vei fremover og bakover, der tilfeldige møter og forbindelser kan oppstå underveis, bestemt av den som finner veien, ikke av en autoritet.

ə Labyrintens vegger er ikke avgjørende. Veggenes funksjon er å tegne opp en koreografert bevegelse, samtidig som de fungerer som midlertidige eller kunstige barrierer, ikke ulikt språk. Filosofen Walter Benjamin bruker labyrinten som en metafor for historie, en metafor som foreslår «en opptegning av mulige ruter» gjennom fortiden, og skaper møter mellom hendelser som ellers er adskilt. Her gir fortiden gjenklang, den (gjen)oppstår og er i stadig utvikling. I denne en romlige strukturen, full av forskjellige sammenstillinger skjer en temporal kollisjon.

æ Noen påstår forestillingen om «barndom» oppstod i tandem med skriftspråket. Med utviklingen av boktrykkerkunsten i middelalderen ble tilgangen til språk og fortellinger i stadig større grad knyttet til evnen til å lese. Barndom ble i denne forstand et spørsmål om ferdigheter og kunnskap, noe som la til rette for undervisning og forming av barn. En opplæring til voksenlivet, en «sivilisering» av dem. Denne vestlige forestillingen definerer barnet som en (annen) annen. Barnet som ennå ikke er en del av oss, av *vi-et*.

b Barnet har blitt fremstilt som uskyldig og rent, med potensial til å bli hva som helst. I kapitalismen innebærer denne sosiale konstruksjonen en risiko for at barn blir betraktet som en vare eller som foreldrenes og statens eiendom, snarere enn som selvstendige mennesker.

ɓ I mange gamle myter, ritualer og overgangsriter representerer labyrinten en overgangsfase. I sentrum står ofte en symbolsk død eller gjenfødelse, etterfulgt av en åndelig eller eksistensiell forandring: det å tre inn i en annen tilstand. Puberteten, for eksempel. Hvor slutter egentlig denne overgangen fra barn til voksen? Hva skjer med barnet når det ikke lenger er et barn?

ʙ Barndommen er kanskje den mest beskyttede og regulerte perioden i et individualistisk samfunn. Institusjoner, offentlige systemer og familier danner infrastrukturer for omsorg og kontroll. Den formende rollen disse institusjonene har, og handlingsmønstrene vi lærer innenfor dem, fortsetter å komme til syne i materialene, gjenstandene og rommene rundt oss. Et enkelt bilde eller minne kan bli ladet med mening, ofte et sted mellom virkelighet og tolkning. Kanskje også en barnlig følelse av å være ensom, misforstått, uten innflytelse på de voksnes anliggender, på samfunnet, på rammene rundt oss.

ғ Uten et stabilt referansesystem motsetter en konstellasjon av fragmenter seg enhver følelse av klarhet, full oversikt eller fremdrift. I denne utstillingen bærer materialene med seg en dobbel historie. De bærer spor fra stedene de kommer fra, stengte skoler og forlatte byggeplasser, samtidig som de har fått en ny, labyrintisk form. I desorienteringens topografi, som kjennetegner både hukommelsen og labyrinten, må du navigere ved å gå deg vill. Gjennom bevegelse og avbrudd får du tilgang til ulike tider og perspektiver. Mennesker er fulle av rom. Et rom, uansett hvor tomt det er, er tett av mennesker.

h Erfaringene våre med å vokse opp er svært forskjellige, selv innenfor ett og samme menneskes barndom. Noen har en barndom uten foreldre og for andre er det barnet selv som mangler. Vi kan vokse opp og inn i forventninger, men vi kan også trosse dem. Ethvert barn er prisgitt sine omgivelser og sårbarheten deres er smertelig synlig. I utstillingen finnes et sitat av den danske forfatteren Tove Ditlevsen: «Barndommen er lang og smal som en kiste, og man kan ikke slippe ud af den ved egen hjælp.»

ғ Finn veien til å gå deg vill. Vend tilbake til begynnelsen.

Det er vanskelig å navigere livet i tid og rom. Hva skal man gjøre, om ikke lage planer, kart og lineære fortellinger? Hvor ellers skal man plassere barndommen, hele dette tidsspennet, om ikke i fortiden? Hvordan forholder man seg til selve forestillingen om fortiden når den ser ut til å følge etter og hjemsøke oss inn i voksenlivet, noen ganger på måter vi ikke engang forstår? Barn plasseres i sentrum for mange av vår tids politiske kamper og agendaer. Folkemord, som de i Gaza og Kongo, synliggjør på brutalt vis at retten til å være barn også er retten til å bli anerkjent som menneske. Hva betyr *barndom* og *omsorg* nå?

Noen mennesker får ikke lov til å være barn. Noen velger å ikke bli foreldre, mens andre fratas muligheten til å bli det. Jeg har et barn på tre år. Jeg måtte love meg selv å slutte å skrive om henne, eller i det minste å ikke inkludere henne i hver eneste tekst jeg skriver. Jeg kan vel ikke se praktisk talt *alt* gjennom denne relasjonen, eller?

Yaniya Mikhalina og Joen Vedel har både en sønn og en kunstnerisk praksis sammen. Dette er deres første felles installasjon, og det har krevd mer forhandling enn å sammen oppdra deres sønn. Friksjon har dermed blitt en del av selve arbeidet. Som henholdsvis volgatatarisk og dansk kunstner, med svært ulike tilnærminger, kulturelle bakgrunner og utdanninger, har Mikhalina og Vedel funnet sammenfallende elementer i hver sine barndommer og i foreldreskapet de nå deler. De inkluderer sønnen sin i alle deler av livet og pinnesamlingen hans danner sitt eget alfabet i utstillingsrommet. Men utstillingen handler ikke om ham. Den er heller ikke for ham. Dette er ikke en utstilling for barn eller foreldre, men for dem som en gang har vært barn.

Alle foreldre viderefører egne erfaringer og uttrykk til sine barn. Noen av disse kan aldri bli fullt tilgjengelige, spesielt når man er innvandrer og den eneste bæreren av spesifikke uttrykk, eller språk. Flerspråklighet kan i seg selv være et produkt av kolonialisme: å bli tvunget til å snakke et språk eller bruke et alfabet som ikke er ens «eget», slik det er med tatarisk og russisk. Mikhalina forsøker nå å videreformidle hva det innebærer å være et kolonialt subjekt på ett sted, samtidig som man er formet av flere andre kontekster som ikke lenger finnes.

Kropper gir gjenklang i hverandre. Så kompliserte, delaktige og sammenflettede. Våre historier og personlige fortellinger får betydning når relasjoner blir vanskeligere. De får betydning når vi mister følelsen av hvem vi er, hvem vi var, om vi er forlengelser av hverandre eller står i opposisjon til hverandre. Veien kan ha betydning når vi trenger å, vel, finne vei. En fortelling kan også ha betydning, men den kan aldri fortelle alle andre historier.

For meg som voksen og som skribent representerer et barn det åpne, frie og gledesfylte, med en utfordrende kraft gjennom sin evne til å nyfortolke. Som mor er denne forestillingen tvetydig, eller rett og slett ekte og nådeløs. Barnet mitt er fullstendig avhengig av meg. Men jeg er også avhengig, til tross for at jeg forsøker å overbevise meg selv om min egen frihet, som om det var barnet som tok friheten fra meg. Det å ha et barn, etter selv en gang å ha vært et barn, er en merkelig situasjon å befinne seg i. Forhåpentligvis fortsetter man å vokse.

Helt uoppfordret sa min datter nylig: «Du kan bestemme over meg fordi du passer på meg. Men jeg bestemmer litt. Jeg bestemmer over kroppen min, og du bestemmer over kroppen din, akkurat som vi bestemmer over blomstene, men blomstene bestemmer også litt. Ikke sant?»

Ikke sant. Nå husker jeg.

UTSTILLINGSSAL 11. OKTOBER – 1. NOVEMBER 2026

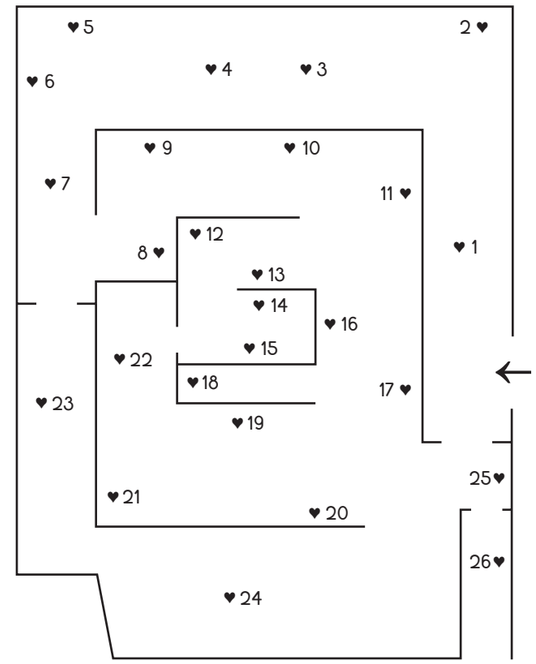

♥ 1 *Before We Remember*, gjenbrukte nattlamper, håndspeil

♥ 2 *Skriver Soldater Digte?*, LED-panel

♥ 3 *All Adults Are Paper Tigers*, materialer fra revne Bryn skole

♥ 4 *A Social Construction*, funne trepinner

♥ 5 *Archangel HIV* (2017), dikt

♥ 6 *Centre for Family-Based Care No. 3: Sasha*, video, 2017–2026

♥ 7 *Centre for Family-Based Care No. 3*, 7 mellomformatprint på papir, gjenbrukte lamper, 2017–2026

♥ 8 *What is the Barest Minimum I Need?*, video

♥ 9 *History of Childhood*, decoupage på dekkduk på anleggsgjerde

♥ 10 *The Principle of Hope*, trykk på dekkduk på anleggsgjerde

♥ 11 *How the Past Refuses to Stay Past*, møbler fra revne Bryn skole, pleksiglass, objekter

♥ 12 *Children of the Empire*, kollasj

♥ 13 *La Poupée-Fleur (After Françoise Dolto)*, terapeutisk tekstilskulptur

♥ 14 *Le Cendrier Cendrillon*, 8 glassko med sigarettstumper

♥ 15 Lekepistol utlånt fra Justismuseet i Trondheim

♥ 16 *Since I'm always occupied, I really have no time for crying, only laughter! Work laughs. Hands laugh. Come heart, laugh my troubles away (After Robert Walser)*, metallgjerde med smokker

♥ 17 *A child's first experience of the world is not his realisation that 'adults are stronger', but rather that he cannot make magic*, fototapet

♥ 18 *Bring the Revolution Home. Kill Your Parents*, video

♥ 19 *Gifts From My Father*, steiner fra kunstnerens samling

♥ 20 *The Principle of Hope (reversed)*, trykk på anleggsgjerde

♥ 21 *Saddam in Qazan*, 2025, video

♥ 22 *In the end, as we get older, we kill everyone who loves us through the worries we give them, through the troubled tenderness we inspire in them, and the fears we ceaselessly cause*, oppskalerte avskanninger av sigarettpakker

♥ 23 *The oppression of children is the wheel that keeps all other oppressions turning*, pappmasjélampe med motor

♥ 24 *Family Architecture*, malte LECA-blokker

♥ 25 *We learned that children were suffocating to death under piles of rubble in Gaza*, funnet bilde

♥ 26 *Private Property (Oslo October 2026)*, eiendomsannonse